

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemana velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemana velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (insetate) vsprejema upravništvo in ekspedicijska v „Kato. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 20.

V Ljubljani, v četrtek 25. januarija 1894.

Letnik XXII.

Izjava bosenske mladeži.

O tej izjavi je „Slovenec“ objavil dva članka, prvi se je oziral na versko, drugi na politično stališče. Radi prvega članka sta pisala proti „Slovenecu“ članke „Narod“ in zagrebški „Obzor“. Čudno se nam le to zdi, da nobeden imenovanih listov ni z besedico ne omenja drugega članka, ki je izšel v „Slovenecu“, preden so listi ocenjevali prvi članek. — Vsaj od „Obzora“ bi pričakovali, da bo v svoji resnicoljubnosti omenjal tudi naš drugi članek.

Mi smo kazali v izjavi samo versko brezbriznost in ničesar drugega ne; kedor je pa bral v naših besedah poziv, naj katoličanje sovražijo muhamedovce, ali naj se zopet prično bojevati z njimi, ta je zato sam vzrok in mi takemu breztemeljnemu očitaniu nimamo ničesar odgovarjati. Zveza vseh domorodnih Bošnjakov proti mažarskemu nasilju ima gotovo dobre vspehe; a ta zveza v časne namene ne sme škodovati večnemu namenu; besede v izjavi, katere smo grajali, pa uprav v tem obziru mešajo pojme, kakor jih tudi meša „bosenski Hrvat“ v „Narodu“ in „Obzoru“. Naša načela, katera smo že nebrojnokrat poudarjali, so ta-le: Časni nameni so le v toliko dobri, v koliko služijo kot pripomoček k večnemu namenu. In mej te časne namene spada tudi namen države, namen narodnostnih teženj, namen kakeršne koli družbe.

Ker rodi nesorazmerje postranskih namenov z večnim od Boga odvisni naravi človekovi protivni red ali nered, zato se čuti ta nered ne samo duševno, marveč tudi telesno in socialno. Recimo tedaj v našem primeru: Država, družina, narod so vedno neurejeni, ako niso njihovi nameni v pravem redu s končnim namenom človekovim, in namesto da bi bili

v srečo in blagor svojim udom, so jim v gorje — v vseh ozirih.

Razmerje človekovo do končnega namena pa določuje vera, in sicer — prava vera, zato tedaj: katoliška vera. Zato so stavki, da narodnost nima z vero ničesar opraviti, kakor piše bosenski Hrvat, neresnični in pravemu katoličanu ptuji.

Da je verska brezbriznost v našem slučaju že rodila sadove, vémo iz skušnje. Z nekaterimi hrvatskimi listi vred smo grajali, kar je pisal „Obzor“ gledé slavlja zmage pri Sisku. Tedaj smo brali v njegovih predalih, da to zmagoslavje ni slovansko, in da ni prav, veseliti se, da se je zabranilo polumeseču gospodstvo na Hrvatskem.

Ali je to slovansko? Bosenskega Hrvata nadaljno sumničenje gledé trapistov in redovnic, ki žrtvujejo vse svoje moči ubogemu ljudstvu, in njegova trditev, da so mohamedanci bližje bosenskim katoličanom, nego ti, pa dokazuje le to, da je sumničenje v Bosni že prešlo v meso in kri.

Saj je nedavno „Obzor“ v več dopisih napadal frančiškanski red v Bosni, češ, da ni dovolj hrvašk. Za Boga, kdo je potem še hrvašk? Niso nam neznan razmere v Bosni in Hercegovini in dobro vémo, da ima javne podpore katoličanstvo najmanj. Saj je liberalec Masaryk v delegacijah razkril nebrojno hudih ran. Kako so uprav muhamedovci proganjali škofa, frančiškane in redovnice, ko sta dve muhamedovski hoteli se dati krstiti? Kako vpliva mejverska šola na dijake, koder sedi muhamedovec poleg razkolnika, katoličan poleg žida? — Uprav v tem času je za katoliško vero in njen vpliv v Bosni in Hercegovini neizmerno škodljiva verska brezbriznost, ki se zreali v nekaterih besedah dijaške izjave. Sicer pa je z g o d o v i n s k o neresnično, da nima hrvaštvo ničesar opraviti s katoličanstvom. Kje

pa je temelj hrvaškemu državnemu pravu? Toda pametnemu bralec bodi to dovolj, a samo to pristavljamo, da bi smeli zahtevati od lojalnosti nasprotnikov, da tudi omenjajo v našem listu zadnjo soboto objavljeno politično oceno imenovane izjave. Od „Sl. Naroda“ tega ne pričakujemo, pač pa od „Obzora“.

Deželni zbor goriški.

Peta seja deželnozborska je bila danes dné 23. jan. 1894. Deželni glavar jo otvoril ob 5. uri 40 min. in ker ni nikake nove došle vloge, prestopi se koj na dnevni red.

Prva točka dnevnega reda je bilo poročilo dež. odbora, v čigar imenu je poročal poslanec in odbornik Pajer. Vsled poročila se dovoli podpore 300 gld. učitelju gluhonemice Antonu Rudež-u, da more z deželno pomočjo dati v tisek poučno knjigo za gluhoneme. Pregledovalci knjige delo zelo hvalijo, kar je poudarjal tudi poročevalec.

Potem sledi pet poročil finančnega odseka o proračunu raznih zalogov za l. 1894, katere ima dežela v svojem oskrbovanju. Predlogom dotičnih poročevalcev zbor pritrdi brez ugovora. Tu naj le omenim, da je poročevalec o zemljiščeno-odveznem zalogu, dr. vitez Tonkli, v svojem poročilu naglašal, da je letošnje poročilo o tem zalogu zadnje, ker koncem l. 1894 ta zalog preneha. Potrebščine tega zaloga se bodo pokrile tudi zadnje leto z 9% doklado na vse izravne davke.

Slednjič so poročali udje peticijskega odseka o prošnjah za podpore. Tu ni bilo nič manj ko 12 poročil.

Po predlogu poslanca Mahorčiča se uslišijo prošnje 4 dijakov, katerih dva obiskujeta kmetijsko veliko šolo na Dunaju, dva pa vinorejsko šolo v

LISTEK

Čarovnik.

Spisal J. V.

I.

Težko, da veste, kje se pravi v naši vasi „pri Jedovcu“. Prav doli v spodnjem koncu vasi, kjer se zavije potok, ki teče skozi vas, proti jugu, stoji staro, pa precéj obširno pohišstvo. Izvemši dimnik, popolnoma lesena hiša, — hiši nasproti onkraj malega smetnega dvorišča, drugo pol zidano, pol leseno poslopje, ki je krilo v zimskem času v svojih spodnjih zaduhlih prostorih nekaj mršave drobnice, in par repov goveje živine, v zgornjih zaprašenih pa seno, slamo in drugo raznovrstno klajo, — nadalje od hleva nekaj v stran star, s pajčevino znotraj in zvonaj bujno prepreden svinjak, — to vse skupaj so imenovali vaščanje že od nekaj — Jedovčevo. Obširno in — kakor se je na prvi pogled videlo — nekaj trdno posestvo pričalo je jasno, da so morali biti svoje dni Jedovci močni, kar se tiče tistega, ki izpod palca uhaja.

A kakor je že na svetu, „rod stari hira, gine“, in z njim tudi njegove vrline. Kdor je za časa, ko se je vršila naša povest, le mimogredé uprl pogled na Jedovčevino, moral je biti preverjen takoj, da

sedaj ni več tako pri Jedovcu, kakor je bilo morda „njega dni“. Hiša, hlev, svinjak, — vse je glasno klicalo: zidarja in krovca.

Hiša sama stala je že še nekako trdno, čeprav so jej že tudi na tej in oni strani pohajale moči. Vzlasti strehi poznalo se je, da nima več poguma brez človeške moči čakati zime in boriti se za svoj obstanek. Ob lepem vremenu pošiljalo je božje soluce svoje zvedave žarke skozi prevotljene deske v podstrešje, ob grdem je pa jokajoče nebo lilo svoje solze skozi špranje in luknje.

A zastran tega bi bila hiša še lahko stala — cela stoletja. Toda, kadar je prihrula jeseni doli s Kórena burja in je poredno žvižgaje in piskaje trgala deske raz hišo in se hudobno upirala v trhle tramove, da so se stokaje udajali, — takrat se je pač včasih malo preveč majalo pri Jedovčevih.

A ko je kaka dva dni pozneje stopil gospodar — za Matevža Jedovca so ga imeli zapisanega v krstnih bukvah — malo krog hišnih óglov ter leno podbil tu pa tam pod podslonjen tram kak kamen, je bilo pa zopet dobro do prihodnje nevihte.

Strehe pa ni popravljajl Matevž Jedovec! Ni imel navade! „Kdo bo pa lezel gori vrh hiše?“ — mislil si je Jedovec. — „Tudi ni varno!“

Toda hlev, hlev! Ta je le še čakal kake lepe priloznosti, da se sésede na tla. Čeravno na vseh koncih in oglih podslonjen in podprt z bruni, koli

in količi, vendar ni mogel več stati po koncu ter je vedno lezel nekam proti tlóm.

Zanimivo je bilo res včasih gledati tako-le jeseni, kake šale so uganjali vetrovi z Jedovčevim hlevom. Sedaj ti je prirohnél doli s Kórena krivec in se uprl od jedne strani, da so škripali in hreščali trhli tramovi pod silnim navalom, — za tem pa je pritisnil drug od druge strani, da so popadali po tléh podslonjeni bruni, — mej tem pa je odjenjal krivec ter se hudobno zadril v luknjasto streho, da so letele vprek deske, kakor perje od kure, kadar jo obiše — jastreb.

Celi hlev pa se je zibal od leve do desne in naprej in nazaj, da je vsasih celé suhega voleta v temnem hlevu jelo skrbeti, da ne bi se podrla njegova ljubeznjiva domačija!

Taka je bila Jedovčevina za časa Matevža Jedovca!

Stari Jedovec, Matevžev oče, skrbel je še toliko, da je tu pa tam včasih nadomestil kak sprhnel tram z novim, — a ko so njega odnesli tja med mrtve k cerkvi sv. Andreja, od tedaj so trohneli in se podirali tramovi in bruna pri hiši in hlevu, kakor se jim je ljubilo.

Pa ti je bil res čuden človek tisti Matevž! Vsekako se ni dalo tajiti, da ni bilo pri njem vselej vse v redu v onih predaleh, kamor je Bog človeku shranil razum, vendar je imel Matevž poleg te pri-

Klosterneuburgu; vsak dijak dobi podpore 100 gl. Isti poslanec poroča še o treh prošnjah, in sicer o prošnji Katarine Golja, bivše učiteljice v Mirnem, o prošnji Pavle Rubbia, vdove po ranjem deželnem davkarju, in o prošnji Katarine Vuga, žene bivšega deželnega sluga. Prva se odstopi deželnemu odboru z naročilom, da jo toplo priporoča pri dež. šolskem svetu, o drugi, ker živa vdova pokojnino 360 gl., se prestopi na dnevni red, tretja pa se usliši in se prosilki dovoli 100 gl. podpore.

Po predlogu poslanca dr. Lisjaka se dovoli društvu za varstvo avstrijske trtoreje na Dunaju podpora 60 gl. Isti poslanec poroča tudi o prošnji društva za katoliške šole v Avstriji, ki je ustanovilo posebno šolo na Dunaju za vzgojo učiteljev na verski podlagi. Če tudi se je v poročilu priznal namen društva po vsem kot hvalevreden, ker hoče vzgojevati učitelje v pravem verskem duhu, ali ker se pripravniki podučujejo le v nemškem jeziku in ker bi po zvršenih študijah ne mogli službovati v naši deželi, zato predlaga odsek prestop na dnevni red. Predlogu zbor pritrdi.

Po predlogu poslanca Kocijančiča se prošnja nekaterih dijakov na goriškem gimnaziju zavrne.

Vsled poročila poslanca Dottorija se dovoli štirim učencem košarske šole v Foljanu in nekaterim učencem obrtniške šole v Marjanu podpora, in sicer vsakemu po 30 gl., kakor se slednjič tudi usliši prošnja košarske šole v Foljanu in se jej nakaže 50 gl.

S tem je bil zvršen dnevni red. — Prihodnja seja boče v četrtek, dne 25. t. m., ob 5. uri popoldne.

Realna politika.

Iz Zagreba, 16. jan.

V novejšem času se govori in piše v naši državi prav često o neki realni politiki, ki bi imela zameniti današnje narodnostno politiko. Prvi zagovorniki njeni so Nemci in Mažari, ki mislijo Slovanov na ta način zaslepiti ter se tako vzdržati na krmilu le njim povoljne vlade. Nasprotniki naši se nadejajo, da se bodo Slovanov oklenili te njihove ponudbe ter prodali za skledico leče vse dosedanje svoje vspehe na narodnjem polju. Do tega ne pride. saj so se Slovanov že toliko opametili, da svojim nasprotnikom ne morejo izročiti svoje usode, marveč da jo hočejo še nadalje braniti z vsemi postavnimi sredstvi. In ni li tudi ta realna politika, ki nam jo z vso silo vrivajo, prava sleparija? Nemeec in Mažar sta popolnoma varna v narodnostnem pogledu ter hrepenita le za tem, kako bi mogla na škodo Slovanov razširiti svoje gospodstvo. A v gmotnem pogledu sta tudi oba naroda najboljše obskrbljena, kar je vsakemu dobro poznato. A kaj zahteva Slovan? Nič več, kar imata oba naroda v obilnej meri. Ravnopravnost je geslo vseh Slovanov v naši državi, in le ta se jim mora dejansko podeliti, kakor jim je po državnih postavah priznana. Realna politika pa je opravdana le pod tem uvetom, da se v istini

skrbi enako za vse narode obširne države, a da se radi nje narodna ravnopravnost ne prezre.

Posebno zanimivo je, da se tudi pri nas na Hrvatskem navdušujejo neki krogi za realno politiko. Nedavno je bilo v poluslužbenem nemškem listu, ki je popolnoma v židovskih rokah, objavljeno nekoliko člankov v interesu realne politike. Pisatelj zagotavlja, da ni privrženec nobene stranke hrvatske, nego misli, da bi bilo najpraktičneje baviti se le z gmotnimi vprašanji, kajti od dosedanje politike nima Hrvatska mnogo koristi, a še manje pa bi imela, ko bi se vodila dalje v duhu hrvatske opozicije. Ta hrvatski brezdomovinec tedaj očitno prizna v poluslužbenem listu, da nima Hrvatska od Ogerske prave koristi, kakoršno bi morala dobivati od zavezne kraljevine, kar mu prav radi verjamemo, četudi te trditve privrženci današnje vlade nočejo odobravati. Da se tedaj dosežejo več koristi za Hrvatsko, svetuje omenjeni brezdomovinec, naj se preda Mažarom popolno vodstvo v politiki in Hrvati naj v to svrhu slobodno žrtvujejo še nekaj od svoje avtonomije in naj konečno popuste svojo narodno politiko za gmotno korist. Tako bezobraznega predloga do zdaj nismo še čitali v nobenem našem časopisu, ter moramo priznati, da je to vrlo žalosten znak današnjih naših političnih odnošajev. Čim odločneje stopa na dan naša zedinjena opozicija, tem več se pojavlja v našem političnem življenju zgoraj opisanih eksistencij; saj so pa tudi v prilog današnjemu vladnemu zistemu, da se odstrani vpliv opozicije na narod, ter da se istemu zamažejo oči z obljubami o gmotnem blagostanju. Da je temu tako, najbolji dokaz so naše volitve v deželni zbor, v kateri se volijo možje takega mišljenja. Bi li drugače mogoče bilo, da se za hrvatski sabor izbere za poslanca ogerski Srb, ki ni celo pripadnik hrvatski? To se je dogodilo te dni v Šimanovcih, kjer so izvolili za poslanca na našem zboru Popovića, ravnatelja Tökölianuma v Budimpešti. Jeli potem čudno, da se nahaja v našem deželnem zboru že precejšnje število takih mož, ki simpatizujejo z omenjenim sodelavcem poluslužbenega lista.

Hrvatska ideja je takim poslancem celo trn v oku ter se slednjič oklepajo nazorov o realnej politiki, ki je pa koristna le za nje, nikdar pa ne za narod hrvatski.

Sreča je za narod hrvatski, da se je še v pravem času zedinila opozicija, ki take namere naših sovražnikov odločno pobija ter visoko drži narodno zastavo. Realna politika po dokazu dr. Franka ne more imeti za nas nobene koristi. S številkami je dokazal omenjeni poslanec v saboru ne davno, kako Ogerska gospodari z našimi dohodki. Od 22 milijonov letnega prihoda dobiva Hrvatska za svoje avtonomne zadeve le nekaj čez 7 milijonov, vse drugo ostane za zajedniške posle. In v kljub temu ogromnemu preostatku za zajedniške zadeve se vendar le za Hrvatsko razmerno najmanje potroši. Najbolji dokaz tega so naše zapuščene reke, močvirja, slabo razvita obrt, zapuščeno rudarstvo itd. A tako ravnajo z nami Mažari zdaj, ko se hrvatska opozicija

bori proti tej krivici, ter je morda celo tudi del vladnih privržencev tega mnenja z opozicijo; a kako bi ravnali potem, ko bi se jim narod hrvatski predal popolnoma v roke. Seveda bi za njih bilo to dovoljno in morda za njihove prijatelje na Hrvatskem, a za narod hrvatski bi to bila propast narodna pa tudi gmotna. Proti takim nazorom mora se narod hrvatski odločno upreti ter se živo okleniti današnje opozicije, boreče se proti tem pogubnim načelom.

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. januarija.

Dalmacija. Dalmatinski Italijani in za njimi nemški liberalci že kličejo vlado, da naj z vso strogostjo postopa proti Hrvatom. Po časopisih tožijo, da v deželnem zboru vladni zastopnik z zadostno odločnostjo ne postopa proti Hrvatom, ki baje z vso brezozirnostjo delajo opozicijo vladi. Nekateri Hrvatom nasprotni listi zahtevajo, da se naj zamene mnogi uradniki pri namestništvu v Zadru, ker so po svoji preteklosti že preveč zavezani proti Hrvatom. Namen temu očitano je očividno. Nastavili naj bi se laški uradniki, kateri naj bi gledali, da zopet pomagajo Italijanom in Srbom proti Hrvatom. Dokler so sedanji uradniki, nimajo Italijani nobene upanja, da bi dosti pristašev spravili v deželni zbor pri kacic novih volitvah. Drugače bi pa bilo, ko bi jih vlada z vsemi silami podpirala. Kmalu bi bila vsa mesta za Hrvate izgubljena, pa tudi v kmetskih občinah, posebno koder je mnogo pravoslavnikov, bilo bi mnogo zmešnjav. Poslednja leta je za dalmatinske Hrvate pri volitvah bil položaj ugoden. Vlada se v volitve ni mešala. Bati se je zatorej, da so se volilci malo odvadili hudih volilnih bojev, ker bi bilo le Italijanom v korist. Seveda ne vemo, če se bode sedanja koalicijska vlada upala postaviti z vso odločnostjo na italijansko stran.

Moravsko. Tudi na Moravskem se vidi, da so se odnosi mej konservativnim plemstvom in narodno stranko ohladili. V deželnem zboru konservativni plemenitaši podpirajo vlado tudi proti narodni stranki. To prihaja pač od tod, da je narodna stranka začela hoditi po potih, po katerih hodijo Mladočehi. Konservativni veleposestniki bodisi na Češkem ali na Moravskem pa nikdar za Mladočehi ne pojdejo, to bi bila morala moravska staročeska stranka tudi vedeti.

Steinwender bode zopet kandidoval in ima bajno veliko upanja, da bode voljen. Vodstvo nemškega „Schulvereina“ je z Dunaja naročilo svojim podružnicam, da delajo za Steinwenderja in proti Schönererju, ko bi kandidoval. Pa tudi vladni organi bi v tem slučaju porabili ves svoj vpliv za Steinwenderja, ki se je izrekel za koalicijo in očitno ne kaže prusofilstva.

Ogerski načrt zakona o ženitvah. Odsek zbornice poslancev je končal posvetovanje o tem zakonu in izvolil odsek šestih članov, da sestavi poročilo. V ta odsek so voljeni trije liberalci in trije

rojene napake še celo kopo drugih, ki so se pa vse združevale v jednem vrhu: v lenobi.

Len in malomaren je bil Matevž Jedovec do skrajne meje. Da bi bil kedaj prijel za kako delo, da bi bil tu pa tam pri hiši kaj popravil ali pospravil, tega Bog varuj! „Se mi pa ne ljubi!“ tako je navadno dejal Matevžek, če ga je stari h kakih reči priganjal.

Odtod menda tudi to, da ga vaščanje niso v obče drugače nazivali, nego s priimkom: „Jedovčev Truden“.

Od jutra do večera je Matevžek ali prestavljal tista svoja suha kolena malomarno krog hiše, ali pa je podil kure po dvorišču, ali pa je mačka gonil s kakim krepelcem po skednjih. Najrajši je pa še ali na vrtu ležal pod jablano ter zdehaje gledal, kako se pod oblaki po nebu, ali pa je ležal v izbi pri peči ter dolgočasno gledal, kako se muhe gonijo po izbi. Redkokedaj je Matevžek prijel za kako delo.

Te slabosti svojega sina poznal je tudi stari Jedovec, zatorej je želel, da bi si dobil Matevžek kako razumno ženo. Ko mu je o tej reči stari spomnil nekega dne, odprl je Matevžek na široko usta, debelo pogledal očeta, obrisal se krog ust in potem dejal: „Ženil? Ženil da bi se? Kako se pa ženi?“

Oženil ga je par mesecev potem stari sam. Dekla Marijana, ki je služila pri hiši, izrekla je

nekega dne staremu „srčno“ željo, da bi ona hotela vzeti Matevžka, — „če že ni drugače“. In stari tudi ni dolgo pomišljal, — Matevžku je bilo pa itak vse — prav.

Matevž in Marijana postala sta mož in žena. Stari Jedovec ni več dolgo gledal „sreče mladih dveh“, še tisto zimo so ga odnesli iz hiše. — In sedaj bi vsakdo izmed blagovoljnih bralcev mislil, da je Matevž sledil svojemu očetu v gospodarstvu. Toda temu ni bilo tako! Marijana, njegova „ljubeznjiva“ slabša polovica, prevzela je vse gospodarstvo. Ker se, kakor navadno, Matevžu tudi tu ni ljubilo prepirati se z Marijano in potegovati za svoje pravice, katere so mu pristojale po vseh cerkvenih in posvetnih postavah, prisvojila si je Marijana vse gospodarstvo, ter Matevža posadila — v kot.

Kaj je potem pomagalo, če so imeli pri gospodski s pečatom in podpisom zaznamovano, da je pri Jedovčevih gospodar Matevž Jedovec, — če pa ni bilo res!

Da to ni prav, da ima Marijana vse gospodarstvo, to je Matevž v kljub svoji skromni bistroumnosti spoznal kmalu in spoznaval je vedno bolj in bolj, čim starejši je prihajal. Spoznal je vendar prepozno!

Marijana si je bila prilastila že do cela gospodarstvo, Matevž je bil pa — hlapec. In gorje mu, če si je včasih drznil, vtakniti se v kako reč,

do česar po Marijani sodbi ni imel pravice. Včasih, kadar je opazil, da mu vsled vedne namake gnije seno v podstrešju, in če je potem po dolgem razmotrivanju in premišljevanju prišel do trdnega spoznanja, da bi bilo dobro, ko bi se dotične luknje v strehi s kako desko zamašile, in če si je drznil potem na to opomniti svojo „ljubeznjivo“ in izreči „vročo željo“, da bi se to storilo, mu je ona kratko odvrnila, da bo že ona to oskrbela, da naj ga to ne skrbi, da naj rajši gleda, da bo živina imela dosti nastlano itd., itd.

In pridejala mu je še par ljubeznjivih priimkov, in Matevž je — molčal. „Bo že kako,“ — mislil si je, — „bo pa Marijana!“

A Marijana ni storila ničesar; dež močil je nadalje seno skozi streho in hlev je lezel na kup, kakor preje.

Tak gospodar je bil Matevž Jedovec! Po letu je pasel ovce gori pod Srnjaki od Sv. Jurija do Sv. Mihela, po zimi je pa doma Marijani vodo nosil iz vednjaka, sekal korenje in repo prašičem, tu pa tam še celo pomedel po hiši, če je bilo treba, da je Marijanica lahko počivala. — Seveda!

Zvečer še le, ko je stopil s polomljeno svetilko po vegastih stopnicah gori v podstrešje, kjer je imel leto in dan svoje nepostlano, mrzlo ležišče, gori še le so se mu spočile roke in ušesa, ki so imela prestatati čez dan marsikaj.

... r m d u/c

opozicijonalc. Poslednji so pa seveda tudi za civilni zakon. Pravosodni minister je objubil, da bode v posebni seji odsekovi dal nekatera pojasnila zastran veljave novega zakona za vladarsko rodovino in pa zastran državnopravnih pomislekov glede Hrvatske. Ko pododsek dovrši svoje delo, začela se bode lahko razprava v zbornici poslancev, ako se ne pokažejo kake ovire. — Liberalci pa sedaj premišljajo, kako bi malo izbrisali vtis katoliškega shoda. Več mestnih zastopnikov budimpeštanskih katoliškega veroizpovedanja — seveda le po imenu — se je posvetovalo, da se skliče shod svobodomiselnih državljanov, ki bode protestoval proti sklepom katoliškega shoda. Pozvala se bodo tudi druga mesta, da prirejajo take shode. Pomenljivo je pa, da se je naglašalo, da se taki shodi ne sme omejevati le na katolike. Seveda gospodje spoznavajo, da brez židov in kalvincev ne gre. Da se sklicujejo le katoliki, bi shodi bili tako slabo obiskani, da bi le potrjevali, da je katoliški shod bil pravi izraz muenja ogerskih katoličanov.

Cesar Viljem in knez Bismarck. Nemški cesar je poslal knezu Bismarcku v Fridrichsruche svojega krilnega pobočnika Moltkeja, da mu v njegovem imenu častita na okrevanju za influenco in mu izroči steklenico dobrega starega vina. Knez se se je za častitanje zahvalil cesarju, v katerem mu zagotavlja, da ga v kratkem obišče v Berlinu. O tem dogodku se sedaj na dolgo in široko razpravlja po časopisih. Ker se je cesar sam za to odločil, se tudi ne more vedeti, kakega političnega pomena je vsa stvar. Najbrž le cesar želi spraviti se z knezom Bismarckom pred njegovo smrtjo. Da bi Bismarck zopet vstopil v državno službo, o tem ni govora, ker je še vedno jako slab. Nekateri mislijo, da je cesar hotel s tem korakom pridobiti za vladno politiko posebno mnoge južno-nemške Bismarckove častilce. V južni Nemčiji je namreč nekaj politikov, ki le zaradi Bismarcka nasprotujejo grofu Capriviju. Ob enem je omeniti, da je zadnji čas bil tudi grof Herbert Bismarck pri neki slavnosti v Berlinu in so ga nekateri člani cesarske rodovine jako odlikovali. Ta udeležitev se je zmatrala pri dvoru za znamenje, da Bismarck želi sporazumljenja s cesarjem.

Japanski cesar je minoli mesec bil razpustil parlament zaradi hudih nasprotstev proti vladi. Poslancem se zdi sedanja vlada preveč prijazna inozemcem. Parlament je pa proti inozemstvu jako nezaupljiv. Tako je neki poslanec predlagal, da se kaznuje vsak Japanec z ječo ali globo, ako bi posredoval inozemcem pri kaki trgovini. Večina parlamenta je bila za ta predlog. Pa še več drugih zakonov je nameraval parlament skleniti, ki bi oteževali vsako občevanje z inozemci. Vsem tem zakonom se je pa hudo uprla vlada, ker zmatra baš trgovino za najboljši pripomoček v povzdigo države. Vlada in cesar pa tudi ne odjenjata, ko bi opozicija zmaga pri novih volitvah; zmatrala bode to za dokaz, da narod še ni sposoben za ustavno življenje in vlada bode najbrž ustavo za nekaj časa ustavila. Morda bode pa opozicija kaj prijenljivejša postala,

In tam gori je včasih Matevž dolgo v noč sedel na suhem senu ter medlo gledal v polu-temo, kojo je delala brleča svetilnica. In ondi je večkrat izlekel izza hodnične srajce mali zavoj ter iz njega odvil nekove do skrajne mere umazane in raztrgane bukve.

In ob takih prilikah se mu je razžarilo lice in zgubančeno čelo, in skoro strastno je zrl v tiste liste tako dolgo, da je začela pojemat svetilnica. Tedaj je pa zopet zavil vse v ovojec ter skrbno spravil pod srajco.

Da ima Jedovec včasih dolgo v noč luč pod streho, to so kmalu zapazili tudi sosedje. Razlagali so si to različno: jedni dobro, drugi slabo. Ko je pa neki večer poredni sosedov pastir zlezal pod Jedovčevo streho, da bi videl, kaj dela Jedovec toliko časa pri luči, — pravil je zjutraj strmečim sosedom in sosedinjam, da je videl sedeti Matevža ob svetilnici z nekimi bukvami v rokah, da je sedaj vstal, sedaj zopet zgrudil se vzdihovaje na ležišče, in še le pozno v noč da je legel spat.

In ko je h koncu pripovedovanja lažnjivo pastirče še pristavilo, da je videlo potem v temi prikazati se nekaj črnega, ki ni bilo, kakor človek, pa vendar človeku podobno, tedaj so bili vsi sosedje in sosedinje jednih mislij: da pri „Jedovčevih dveh“ ni vse — prav.

(Dalje sledi.)

ko bode videla, da cesarja resna volja je, narediti konec ustavnemu življenju. Seveda se mora tudi priznati, da je nezaupnost proti tujstvu nekoliko opravičena, ker mnogi tuji trgovci le gledajo, da bi Japance kaj osleparili in sami pridobili večji vpliv v deželi. Tako nepošteno postopanje pa vzbuja nevoljo proti inozemcem sploh.

Cerkveni letopis.

Tiraspoljski škof v Rimu.

Začetkom tega meseca so se listi mnogo pečali s tiraspoljskim škofom Zerzom, ki pastiruje v guberniji kersonjski in tavrski vzlasti katoliške nemške naseljence. Cerkvi sovražni časopisi imajo vedno namen sumničiti sv. Stolico in sejati razpor mej katoličani. Zalibog, da se jim to največkrat posreči. V tem slučaju so jeli pisati, da je škofa Zerza poslala ruska vlada, da bi prepričal sv. Očeta, kako dobro se godi katoličanom v Rusiji in da bi zabilil nameravano okrožnico, v kateri so se imele razkriti vse krute krivice ruske vlade iz novejšega časa proti katoliški cerkvi. Legalo se je vse vprek, da se vzlasti Francija temu protivi, češ, da bi se potem razdrila francosko-ruska zveza. Trdili so celo, da obeta Rusija sv. Očetu pomoč, da si zopet pridobi svoje dežele.

Tako pisarjenje ni ostalo mej Poljaki brez vspeha. Vse vprek je jelo sumničiti sv. Stolico in nezaupnost do Rima se je širila mej vsemi sloji poljskega prebivalstva. Ruski listi so podkurjali to sumničenje in so jeli pisati o razmerju ruskega cesarstva in papežev. Skoraj vsi so priobčili neko pismo, katero je pisal l. 1800 car Pavel papežu Piju VII. in v katerem ga vabi, naj pride v Rusijo, če bi mu ne bilo več mogoče ostati v Rimu. Obeta mu svobode in varstva in vsega, karkoli potrebuje kot glavar katoliške cerkve.

Vse te namišljene vesti pa je te dni pojasnil škof Zerz sam, ki ravno sedaj biva pri svojih sorodovincih na Virtemberskem, v „Kölnische-Volks-Zeitung“ takole: „Da se ne bo napak sodilo, izjavljam, da moja pot v Rim ni imela ničesar opraviti z zadevami katoličanov v poljskem kraljestvu, marveč da je bila samo v zvezi z mojo škofijo. Od ruske vlade nisem dobil nobenega naročila za sv. Očeta v zadevah, ki se ne tičejo moje škofije in tudi sv. Oče mi ni naročil ničesar za rusko vlado, kar bi se tikalo kogarkoli, razven moje škofije prebivalcev. Zerz.“ — Sedaj je pač jasno, da je tudi v tem slučaju laž imela veliko vlogo.

Socijalne stvari.

Cena žitu pada.

Ta resnica se čuti vsako leto bolj. Tu prijavljamo zopet eden dokaz: Kakor smo že poročali, je bila vlni letina v Galiciji izredno slaba. Žita po največ dobivajo z Ogorskega. Tudi tu se ni posebno obnesla vlnska letina. V toroskem okraju na pr. trpi 74 občin lakoto, ker niso skoraj ničesar pridelali. In vendar je cena ogorskemu žitu tako majhna, da bi gališki poljedelci niti ob najboljši letini ne mogli konkurirati ž njo. To vzbuja v poljskih listih vsakovrstna premišljevanja, kako bi se dalo pomagati deželi. Do malega vsi zaključujejo, da se mora poljedelstvo še bolj omejiti in da je za zemljiške posestnike jedina rešitev — živinoreja. Živine potrebuje Evropa vedno več in izvozi se je tudi vedno več v tujino iz našega cesarstva. Kmet, komur ni mogoče izdatno se pečati z živinorejo, mora propasti. Obdelovanje se niti v velikem, še manj pa v malem, ne izplača. Davki se pa morajo plačevati.

Lahko je umevno vsakemu, kako važno gospodarsko vprašanje je tedaj: ohraniti, vzdržati in zboljšati kmetu vse pogoje, ki so potrebni za živinorejo. Kmet in njegov obstanek nam mora biti več, nego milijoni tujega kapitala, ki ima le namen izrabljati fizično moč prebivalcev in zemlje in katerega delovanje rodi neizogibno — kmečki proletarijat, ali če hočete reči: beračev nebrojno četo. Vprašanje gledé gorenjskih planin, gledé vodovodov v krajih, koder zaradi pomanjkanja vode ne morejo krmiti mnogo živine, in sploh vsa vprašanja, ki se tičejo živinoreje, so v tesni zvezi z vprašanjem: Ali je mogoče v dobi menčestersko-liberalnega kapitalističnega gospodarstva ubraniti popolnemu propadu kmečki stan? Mi trdimo, da se mora ubra-

niti in če bi bilo treba za to tudi najgorjega brezobzirnega, najpožrtvovalnejšega boja, in dalje trdimo, da nikomur, kdor ne prizna te trditve, ne moremo pustiti častnega naslova — domoljuba.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 25. januarija.

(Državni zbor) se prične po poročilih dunajskih listov dne 22. februarija. Deželni zbori bodo torej zborovali še kake tri tedne, kranjski deželni zbor, kakor se čuje, dovrši svoje delo okoli 15. februarja.

(Iz celovške škofije.) Že dolgo časa boleha jako nevarno prečast. g. dr. Val. Nemeč, stolni kanonik, dekan itd. v Krki. Nevarno bolehal je tudi prečast. g. Lovro Serajnik, prošt itd. v Tinjah, ki obhaja prihodnje leto svojo dijamantno sv. mašo. Oba iskrena rodoljuba slovenska priporočamo čast. sobratom v „memento“!

(Nezgod) Iz Radeč, 24. jan.: Preteklo nedeljo popoldne se je peljal g. G. Š. s svojim znancem iz svoje graščine „Novi grad“ v boštanjski fari na postajo Zidani most. Med vožnjo se vsled slabe poti prevrne voz in omenjena padeta iz njega, ne da bi se jima pripetila kaka nezgoda. Zdaj se pa konja splašita ter polomljeni voz in hlapec, ki je imel vajeti okoli roke ovite in jih torej ni mogel izpustiti, s seboj vlečeta. Potem skočita čez neko grapo, v kateri hlapec obleži, in divjata dalje, dokler ne zadeneta ob drevo, kjer jih potem neki mož ustavi. Hlapec je na nogi in glavi precéj, a ne nevarno poškodovan. Hvala Bogu, da se kaj hujšega ni zgodilo. — Pred nedavnim se je hotelo v našem trgu ustanoviti „pevsko društvo“, kar se pa vsled brezbriznosti nekaterih ni posrečilo. — Tudi to je — nezgoda.

(Nova šola v Podkraju.) Iz Radeč: Spomladi z mesecem aprilom se odpre v naši občini nova ekskurentna šola in sicer v Podkraju. Obiskovati jo bodo morali tisti otroci, ki so od radeške šole preveč oddaljeni. Po ukazu šolske oblasti naj se na njej podučuje vsako leto od prvega aprila do konca oktobra po dvakrat na teden. To je pa lahko rečeno, a zelo težko storjeno. Kajti kdor pozná pota spomladi, in jeseni, po katerih bo hoditi učiteljem in otrokom v novoustanovljeno šolo in sicer po celo uro in še več, nam bo brezdvomno pritrtil, da meseca aprila in oktobra skoraj naravnost ne bo mogoče omenjenega ukaza izpolnjevati. Zato bi bilo umestno, da bi se šola pričela še le začetkom maja in končala z mesecem septembrom.

(Glas izmej občinstva.) Pod tem naslovom omenili smo dne 23. januarija, da sta mestni blagajnik in kontrolor v ponedeljek pobirala „štantnino“ ter da nista bila v uradu, tako da so se morale stranke vračati domov, ne da bi bile opravile svoj posel. Iz verodostojnega vira pa smo pozvedeli, da nista bila omenjena gospoda istodobno odsotna iz pisarne ter da so bile stranke redno postrežene.

(Predavanje v muzeju.) Jutri v petek, 26. t. m., zvečer ob šestih bode imel g. Jernej Pečnik v imenu „Muzejskega društva“ predavanje v bralni sobi Rudolfinuma. Govoril bode v svojem prazgodovinskem razkopavanju v letu 1893. in razkazoval zanimive najdbe z Magdalenske Gore.

(Iz Celovca), dne 24. jan.: C. kr. koroška kmetijska družba ima svoj letošnji občni zbor dne 14. marca v Celovcu. — Vreme je tu zadnje dni nenavadno jasno in toplo. Snega bilo je doslej jako malo in še kar ga je, hitro taja.

(Protestantske dijakonise v Celovcu.) Iz Celovca, dne 24. januarija: Včeraj se je škandalozna zadeva radi protestantskih dijakonis, ki so se poklicale kot postrežnice v tukajšnjo bolnišnico iz Berlina, spravila v razgovor tudi v deželnem zboru. Deželni odbor je namreč poročal o tem, kako se ima zboljšati in preosnovati služba postrežnic v deželni bolnišnici. Oglasil se je pri tej točki poslanec č. g. G. Einspieler in v daljšem govoru srečno in dobro pobijal — nesmisel, da se v deželo kliče protestantke iz Berlina! Kazal je z mnogimi spričevali, kako vestno in skrbno opravljajo katoliške usmiljene sestre posel postrežnic v mnogih bolnišnicah in nasvetoval: „Deželnemu odboru se naroči, naj preiskuje, bi li ne kazalo postrežbo bolnikov v novi bolnišnici izročiti usmiljenim sestram.“ Predlog se je od vseh poslancev malo-ne jednoglasno podpiral ter izročil finančnemu odseku. — Omenim naj pri tej priliki, da vlada tu prava pravcata — prusomanija! Postrežnice kličejo iz — Berlina! Učitelja za nameravani zavod za slepce so poslali v

— Berlin, dasi je v Avstriji dosti izvrstnih takih zavodov. In sličnih stvari bi se dalo morda navesti še več!

—m—

(Redka starost.) V Št. Petru na Vašinhah na Koroškem je umrla pred nekaterimi dnevi občinska uboga „Jera“, stara 100 let!

(Žid žida!) V Levovem je otvoril pred Božičem neki žid trgovino z vinom. Da bi bil privabil k sebi občinstvo, je jel prodajati jako dobro in pošteno vino jako ceno. Steklenice, ki so njega stale po 70 kr., je dajal po 50 kr. O tem je izvedel žid, ki je ravno v tisti ulici trzil tudi z vinom. In hotel je imeti kaj dobička od tega. Najel je tedaj več židov, katerih je vsak kupil pri novem trgovcu nekaj steklenic. Tako si jih je nabral do 500 in veselil se je, da se mu je kupčija tako dobro sponesla. Ko hoče poskušati, kakšno je vino in odpre steklenico za steklenico, vidi, da je prevarjen. Tekočina je bila zmes vode, kisa in kdo ve, česa še. Ves razjarjen hiti k trgovcu in ga začne izdelavati: „Ti lupež, hudobnež, kakšno vino si mi prodal“. A skupil jo je. Novi trgovec in njegov židovski brat ga je vrgel iz sobe in mu žugal, da ga bo tožil za razžaljenje časti. Ker je prevarjeni vino tako skrivaj spravljaj v svojo prodajalnico, da ni nobeden tega videl, ni imel prič in ne more tožiti zvitega konkurenta, ki je v zvijačnosti prekosil svojega sobrata.

Društva.

(Prostovoljno gasilno društvo v Šentvidu nad Ljubljano) je napravilo pretečno nedeljo svojim udom in podpirateljem predupustnico. Lepi prostori „Rokodelskega doma“ so bili natlačeno polni. Razven domačinov so bili gostje tudi iz Loke, Medvod, Ljubljane itd. Vspored je bil fino sestavljen in točno izpeljan; reči se sme, da se na kmetih ne najde kmalu toliko dobrih in izurjenih moških kakor v lepem Šentvidu. Peli so precizno in z občutkom, dve pesmi so morali na splošno zahtevanje ponoviti. Igra: „Brati ne zna!“ je šla gladko in naravno čez oder. Konec pa je bil najboljše, vsaj za mnoge, ki so imeli srečo. Gasilno društvo pa je bilo zadovoljno z obilno udeležbo, kar bode čutila tudi društvena blagajnica. Želimo vrlemu društvu krepkega razvoja!

(Kmetiško obrtno bralno društvo v Vipavi) imelo je svoj občni zbor 21. jan., na katerem se je vršila tudi volitev novega odbora. V odbor so bili voljeni enoglasno vsi prejšnji odborniki, tako da je ostalo vse pri starem.

Telegrami.

Celovec, 25. januarja. Dr. Nemeč, kanonik in dekan krški, je sinoči umrl. Pogreb bo v soboto.

Celovec, 25. januarja. V deželnem zboru je poslanec Hock ugovarjal Einspielerjevemu predlogu zastran usmiljenih sester, zagovarjala sta predlog knezoškof in poslanec Einspieler. Z ogromno večino se je sklenilo, da se Einspielerjev predlog izroči finančnemu odseku.

Dunaj, 25. januarja. Opoldne se je ustrelil državni poslanec dr. Jaques, kakor se sodi, iz melanholije.

Praga, 24. januarja. Zaslišalo se je več zatožencev, ki pa niso nič novega izpovedali. Potem se je prečitelo obširno gradivo, ki se tiče Mrve, zlasti tudi, kaj je on izpovedal pri policiji. Jutri se zaključijo zaslišanje zatožencev.

Praga, 25. januarja. Deželni zbor je odklonil z vsemi glasovi proti glasom Mladoin Staročehov Podlipnega predlog, da naj se izroči njegov predlog o odpravi izjemnega

stanja v Pragi in okolici odseku v pretres in poročanje.

Belgrad, 24. januarja. V skupščini razvil je ministerski predsednik program nove vlade, ki želi dobrih odnošajev z vsemi državami in se bode po možnosti opirala na vse stranke. Poslanec Rista Popović je hotel nekaj ugovarjati, ali mu ministerski predsednik ni pustil v besedo. Čital je dalje razne spise. To je vzbudilo silen krik v skupščini in ministri so bili prisiljeni zapustiti zbornico, ki se je tudi zaključila, ko se je prečital kraljevi ukaz, s katerim se zborovanje odloži.

Belgrad, 25. januarja. Neresnična so poročila nekaterih časopisov, da vre v notranjem Srbiji in se je torej bati izgredov. Po vsej deželi je red in mir.

Premovana lekarna Piccolijeva v Ljubljani razpošilja proti povzetju **želodčno tinkturo** in sicer v skatljicah po 12 steklenic (1 gld. 36 kr.) in poštinih zavojih po 55 steklenic (5 gld. 26 kr.) itd. Poštino plača, kdor naroči. 584 6 10-4

Tujci.

23. januarja.

Pri **Maliču**: Krause, inženir; Homero in Muhak iz Trsta. Aal iz Monakovega. — Langraf, Schnaderbeck, Hilfreich, Marin, Waller, Klein, Aichholzer, Kollerermann, trgovci; Mahler in Blau, potovalca, z Dunaja. — Ossmann potovalec, iz Lipnice. — Kopetzky iz Beljaka.

Pri **Stonu**: Ed. Legat, kapelan, iz Lipice. — Demberger s soprogo iz Trziča. — Löwinger iz Gorice. — Eckstein, Wagner, Geisel, Hula, Korngut, Bontadi, trgovci, z Dunaja. — Gavrilovič, trgovec, iz Petlinje. — Aufmuth, trgovec, iz Gradca. — Globotschnig, trgovec, iz Žalca. — Beniger, trgovec, iz Ilir. Bistrice. — Oplatek, Svoboda, trgovca; Wihan, Karol Hofmann, Josip Luck, Oskar Nedbal iz Prage.

Pri **bavarskem dvoru**: Ostermann iz Kočevske Reke. — Hofmann z Dunaja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Demetrij Marco, trgovec z lesom; Vidmar iz Trsta. — Pötscher, posestnik, s soprogo, s Štajerskega.

Pri **avstrijskem caru**: Speck, trgovec, iz Crefeld-a. — Vesel iz Zamostec-a. — Ivan Tic, pevec, iz Franciškovih kopeli.

Tržne cene v Ljubljani

dné 24. januarja.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, m. st.	7 50	Speh povojen, kgr.	64
Rež, „ „	6 —	Surovo maslo, „ „	75
Ječmen, „ „	6 —	Jajce, jedno „ „	2 —
Oves, „ „	6 60	Mleko, liter „ „	10 —
Ajda, „ „	8 —	Goveje meso, kgr.	64
Proso, „ „	5 90	Telečje „ „	54
Koruz, „ „	5 50	Svinjsko „ „	56
Krompir, „ „	2 20	Kostrunovo „ „	38
Leča, hktl. „ „	13 —	Piščanec „ „	40
Grah, „ „	13 —	Golob „ „	16
Fizol, „ „	8 —	Sen, 100 kgr.	3 57
Maslo, kgr. „ „	1 —	Slama, 100 „	2 57
Mast, „ „	68 —	Drva trda, 4 kub. m.	7 —
Speh svež, „ „	56 —	„ mehka, 4 „ „	5 —

Štev. 379.

Razglas.

Mestna hranilnica ljubljanska razpisuje s tem službo praktikanca z letno plačo v znesku 480 gld.

Prosilci za to službo izkazati se morajo poleg znanja slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi, da so dovršili ali celo gimnazijo, oziroma realko, ali pa spodujo gimnazijo, oziroma spodujo realko in trgovinsko šolo. Prošnje s spričevali in o dosedanjem poslovanju vložiti je v teku štirih tednov pri ravnateljstvu mestne hranilnice ljubljanske.

Ravnateljstvo mestne hranilnice ljubljanske, dné 18. januarja 1894.

Dunajska borza.

Dné 25. januarja.

Papirna renta 5%, 16% davka	98 gld. 10 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	97 „ 90 „
Zlata renta 4%, davka prosta	120 „ 20 „
4% avstrijska kronina renta, 200 kron	97 „ 50 „
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1023 „ — „
Kreditne akcije, 160 gld.	355 „ — „
London, 10 funtov strl.	125 „ 45 „
Napoleondor (20 fr.)	9 „ 96 „
Cesarski cekini	5 „ 91 „
Nemških mark 100	61 „ 32 1/2 „

Dné 24. januarja.

Ogerska zlata renta 4%	117 gld. 65 kr.
Ogerska kronina renta 4%, 200 kron	94 „ 85 „
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	146 „ 75 „
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	160 „ 20 „
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	196 „ — „
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	98 „ 40 „
4% kranjsko deželno posojilo	97 „ 60 „
Kreditne srečke, 100 gld.	194 „ 75 „
St. Genois srečke, 40 gld.	70 „ — „

4% srečke dunajske parobrodne družbe	141 gld. 50 kr.
Avstr. radečega križa srečke, 10 gld.	18 „ 70 „
Rudolfove srečke, 10 gld.	23 „ 50 „
Salmove srečke, 40 gld.	71 „ — „
Waldsteinove srečke, 20 gld.	48 „ — „
Ljubljanske srečke	23 „ 75 „
Akcije angio-avstrijske banke, 200 gld.	155 „ 20 „
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gld. st. v 2920	— „ — „
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	108 „ 20 „
Papirnih rubeljev 100	135 „ 50 „

Nakup in prodaja vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd. Zavarovanje za zgube pri zrebanjih, pri izrebanju najmanjšega dobitka. Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba **„MERCUR“** Wellzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila vseh gospodarskih in finančnih stvarh, potem o kursnih vrednostih vseh špekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosego kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti **naloženih glavic.**